

ende visse Lotterisedler — det indeholdtes i det forrige Forslags §§ 3 og 4 —, saa mener jeg at kunne tilraade det høje Ting at vedtage Lovforslaget i dets foreliggende Skikkelse. Men jeg vil dog gerne henstille til den højtærede Minister, om vi ikke kunde blive fritagne for de Bestemmelser, der findes i Lovforslagets § 4, angaaende Bøder for Annoncer i udenlandske Blade. Der vil jo, naar Forslaget bliver vedtaget, kun blive Tale om en Overtrædelse af Loven, for saa vidt det paagældende Salg og Udbud er forbudt i det fremmede Land, hvorom Talen er.

Hvis nu altsaa nogen herfra averterer i Udlandet om en saadan ved denne Lov og tillige i Udlandet forbudt Virksomhed, forekommer det mig, at det ikke er noget, man kan paalægge danske Politimyndigheder at holde Kontrol med og paatale, da det er en i det paagældende Land ulovlig Handling at avertere noget saadant, og der ogsaa maa være nogen at holde sig til ved denne Overtrædelse, nemlig dem, som trykke det. Man maa i Udlandet kunne gaa samme Vej, som her foreslaas, først at give vedkommende en Advarsel om, at det er ulovligt at optage Avertissementer af den Art. Hvis man kan give et Varsel herhjemme, kan man ogsaa gøre det i Udlandet. Jeg synes, at det er en Sag, som ikke kan vedkomme os herhjemme. Skulde den højtærede Minister i Virkeligheden sætte Pris paa noget saadant, ogsaa efter at Lovforslaget nu er forandret, saaledes at det ikke mere drejer sig om at forbyde noget, som er tilladt i Udlandet, vil jeg dog henstille til ham, at de paagældende Bestemmelser affattes saaledes, at de ikke indeholde et Paabud til det danske Politi om at holde Kontrol med alle de Avertissementer, der kunne fremkomme i udenlandske Blade. Hvis der overhovedet fremkommer saadanne Avertissementer, kunde de fremkomme i et hvilket som helst Blad i Udlandet. Jeg tror nok, at Politiet kan have tilstrækkeligt at gøre med at holde sig underrettet om den til enhver Tid gældende Lovgivning i det paagældende Land, hvorvidt en saadan Virksomhed er tilladt eller ikke. Skal det ogsaa læse Bladene i det fremmede Land for at passe paa og paa den Maade beskytte Udlandet, synes jeg, man gaar for vidt. Hvis det ikke helt kan undværes, hvad jeg er tilbøjelig til at tro, vil jeg henstille til den højtærede Minister, om der ikke kan findes en saadan Form, at der kun bliver Tale om en Ret

eller en Adgang til at paatale, men aldrig om en Pligt.

Dernæst skal jeg spørge den højtærede Minister, om han ikke mener, at der bør gives de 20—30 Aktieselskaber eller Enkeltmænd, som her i København sælge disse Præmieobligationer eller Serielodder, en passende Frist til at afvikle deres Forretninger. Det er ikke ganske uden Grund, at Ministeriet og Politiet ikke se med venlige Øjne paa disse Virksomheder. Der kommer saa mange Klager over dem, som jeg ikke skal komme ind paa, da jeg i Fjor har udtalt mig derom. Der er i Virkeligheden nogle naive Mennesker, som tro, at de for nogle faa Kroner om Aaret kunne faa alle deres Numre udtrukne med overordentlig stor Gevinst. Men sikkert er det, at der kommer mange Klager, og at det, at de gentage sig Aar for Aar, er Grunden til, at Regeringen har forelagt Lovforslaget. Det er i Virkeligheden ogsaa af den Grund, at vi her paa Rigsdagen nu synes villige til at skride ind. Men der vil jo blive slaaet noget i Stykker ved den Lejlighed. Der er Virksomheder af denne Art, som jeg selv har gjort til Genstand for Undersøgelse, og om hvilke jeg maa sige, at de blive drevne paa en meget ordentlig Maade. Der drives en meget betydelig Virksomhed med Uddeling, Skrивerier, Afregninger, Udsendelser af det ene og det andet, Inddragning af Penge o. s. v., saaledes at det i Virkeligheden er et meget stort og indviklet Maskineri. Man kan ikke ved et Lovbud paa en Gang gaa hen og standse disse Folk i deres Virksomhed. De have ogsaa paataget sig Forpligtelser overfor alle deres Spillere. At give dem en Afviklingsfrist af tre Maaneder vil jeg antage, at den højtærede Minister i alt Fald ikke vil finde Anledning til at modsætte sig, hvorhos der vel ogsaa maatte gives dem Adgang til at kunne afgøre deres Mellemværende, saaledes at ikke Politiet den samme Dag, Loven bliver stadfæstet, kan gaa hen og lukke og standse disse Forretninger. Det maa dog ikke glemmes, at de i en Række af Aar have drevet deres Virksomhed som lovlige Forretninger. Der er endog et Par Højesteretsdomme for, at deres Virksomhed er af lovlig Beskaffenhed. Jeg nævner det kun, for jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister tænker derom ligesom jeg, men da Loven ikke indeholder Bestemmelser i saa Henseende, vil jeg henstille til ham, om han muligvis kunde finde sig foranlediget til